

Preventief luik witwaswetgeving volledig herschreven

Op 26 januari jongstleden verscheen in het *Belgisch Staatsblad* de wet van 18 januari 2010 die het preventief luik van de witwaswetgeving zo goed als volledig herschrijft en hernummert.

Context

In België zit het 'preventieve' luik van de witwaswetgeving vervat in de wet van 11 januari 1993 'tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld en de financiering van terrorisme' (hierna 'Witwaswet'; het 'repressieve' luik is opgenomen in het Strafwetboek).

De Witwaswet houdt in essentie de verplichting in tot identificatie van de cliënt en de verplichte melding van verdachte transacties aan de Cel voor Financiële Informatieverwerking (CFI), beter bekend als de 'Witwascel'.

De Witwaswet werd uitgevaardigd ter omzetting van de eerste Europese Witwasrichtlijn die dateert van 1991 (richtlijn 91/308/EG). Deze eerste richtlijn werd evenwel opgeheven door de zogenaamde 'derde Witwasrichtlijn' van 2005 (richtlijn 2005/60/EG van 26 oktober 2005). Deze derde richtlijn werd nadien nog aangevuld met een 'uitvoeringsrichtlijn' (richtlijn 2006/70/EG van 1 augustus 2006).

De derde Witwasrichtlijn moest ten laatste op 15 december 2007 zijn omgezet door de EU-lidstaten. België is op dit punt de slechtste leerling in de EU-klas. Het werd onlangs nog veroordeeld door het Europees Hof van Justitie omdat de richtlijn twee jaar na datum nog altijd niet was omgezet. Met de wet van 18 januari 2010 is de omzetting eindelijk een feit.

De nieuwe wet betekent inhoudelijk geen radicale ommekeer tegenover de bestaande regelgeving. Het gaat eerder om verduidelijkingen en om een bijkomende uitbreiding van het toepassingsgebied van het preventief luik van de witwaswetgeving.

Wel is van de gelegenheid gebruikgemaakt om de Witwaswet volledig te herstructureren. Het groot aantal wijzigingen dat deze wet heeft doorstaan in de loop der jaren, heeft tot gevolg gehad dat de nummering en de structuur van de regelgeving onnodig ingewikkeld was geworden. De nieuwe wet brengt weer orde in de structuur en de nummering (Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2008-2009, nr. 52K1988/001, 7 en 22).

Het wetsontwerp - dat uiteindelijk geleid heeft tot de wet van 18 januari 2010 - werd in mei vorig jaar ingediend in de Kamer en besproken in *Balans* nr. 610, p. 1. Tijdens de parlementaire besprekingen van het wetsontwerp werd over sommige onderdelen nog hevig gedebatteerd, maar uiteindelijk werden - op enkele uitzonderingen na (zie verder) - nog slechts zuiver wetgevingstechnische aanpassingen doorgevoerd aan het oorspronkelijke wetsontwerp.

We overlopen de belangrijkste wijzigingen van de Witwaswet 'nieuwe stijl'.

Uitbreiding personeel toepassingsgebied

Er zijn geen fundamentele wijzigingen te noteren, wat de personen en instellingen betreft die onder de toepassing van de Witwaswet vallen, en die derhalve onderworpen zijn, enerzijds aan de identificatieverplichting en anderzijds aan de verplichting tot melding van verdachte transacties (gemakshalve spreken we hier ook van 'meldingsplichtigen').

Zoals voorheen is er enerzijds de grote groep van personen en instellingen van de *financiële* sector (waaronder de banken, de verzekeringsondernemingen, de tussenpersonen in bank- en beleggingsdiensten, de verzekeringstussenpersonen, enz.) die ondergebracht wordt in artikel 2 van de Witwaswet.

Anderzijds is er de groep van *juridische beroepen en de cijferberoepen* (in de parlementaire documenten omschrijft men deze groep ook als die van de 'niet-financiële beroepen'), met name de notarissen, de gerechtsdeurwaarders, de bedrijfsrevisoren, de externe accountants, de externe belastingconsulenten, de erkende boekhouders (-fiscalisten) en de advocaten; zij ressorteren voortaan onder artikel 3 van de Witwaswet. Ten slotte is er nog een aparte bepaling (artikel 4) voor de casino's.

Wat de eerste groep betreft - de financiële meldingsplichtigen - worden er wel twee nieuwe categorieën toegevoegd aan de lijst, met name :

- *de vereffeninginstellingen* (nieuw artikel 2, § 1, 4° bis Witwaswet); deze instellingen kunnen een activiteit ontplooiën van erkend rekeninghouder voor het aanhouden van gedematerialiseerde effecten op rekening; aangezien de uitgifte van gedematerialiseerde effecten potentieel kan wor-

De nieuwe wet
betekent inhoudelijk
geen radicale
ommekeer

den gebruikt voor het witwassen van geld, werden de vereffeningstellingen tijdens de besprekingen in de Kamercommissie nog toegevoegd aan de lijst (Kamerverslag, *Parl.St.* Kamer 2008-2009, nr. 52K1988/004, 31-32);

- de instellingen voor collectieve belegging (ICB's) die hun effecten rechtstreeks verhandelen aan het publiek (nieuw art. 2, § 1, 10° Witwaswet; over het waarom van deze toevoeging, zie *Balans* nr. 610, p. 2).

Identificatieverplichting : doorlopend en risicogeorienteerd

Een belangrijke reeks wijzigingen heeft te maken met de bestaande verplichting voor al wie onder toepassing valt van de witwaspreventie, om zijn cliënt en desgevallend ook de 'uiteindelijke begunstigde' van de cliënt te identificeren en hun identiteit te controleren. De nieuwe wet werkt deze identificatieverplichting verder uit (nieuwe artikelen 7 e.v. Witwaswet).

Voortaan wordt er gekozen voor een '*risicogeorienteerde benadering*'. Deze aanpak heeft als voordeel dat afhankelijk van het profiel van de cliënt of van de financiële verrichting strengere of soepelere regels kunnen toegepast (voor meer details, zie *Balans* nr. 610, p. 2-3). Zo bijvoorbeeld zijn de regels strenger, en is derhalve een verscherpt klantenonderzoek vereist, wanneer de cliënt zich niet fysiek aanbiedt, of wanneer een zakelijke relatie wordt aangegaan of een verrichting wordt uitgevoerd met of voor rekening van politieke prominente personen die in het buitenland wonen (nieuw artikel 12 Witwaswet).

De identificatie van de 'uiteindelijke begunstigten' vormt een belangrijke verplichting

Voorts komt ook meer tot uiting in de wettekst dat de identificatieverplichting een '*doorlopende verplichting*' is. Zodra er aanwijzingen zijn dat de identificatiegegevens niet meer juist zijn, moeten ze worden gecontroleerd door de meldingsplichtige en moet laatstgenoemde overgaan tot een *actualisering* van de identificatiegegevens (zie onder meer nieuw artikel 7, § 3 Witwaswet wat de cliënten betreft en nieuw artikel 8, § 2 wat de uiteindelijke begunstigten van de cliënten betreft).

De identificatie van de 'uiteindelijke begunstigten'

Veel meer dan voorheen besteedt de nieuwe Witwaswet bijzondere aandacht aan de verplichting tot identificatie van de '*uiteindelijke begunstigten*' van de cliënt. Voortaan (dat is met ingang van 5 februari 2010) moeten de meldingsplichtigen (en zoals gezegd zijn dat niet alleen financiële instellingen, maar bv. ook de beoefenaars van de cijferberoepen, advocaten, enz.) *stelselmatig* controleren of hun cliënt wel de 'uiteinde-

lijke begunstigde' is (tot voor kort moest deze vraag enkel worden gesteld bij twijfel of de cliënt wel voor eigen rekening handelt, of wanneer de cliënt een rechtspersoon of trust is). Indien blijkt dat een andere persoon dan de cliënt de begunstigde is, geldt ook ten aanzien van deze persoon - de 'uiteindelijke begunstigde' dus - een identificatieverplichting.

Er wordt ook een definitie van 'uiteindelijke begunstigten' ingeschreven in de wet; dat zijn :

"- de natuurlijke persoon of personen [...] voor wier rekening of ten voordele van wie een verrichting wordt uitgevoerd of een zakelijke relatie wordt aangegaan,

- of die de uiteindelijke eigenaar zijn van of de uiteindelijke controle hebben over de cliënt [voor het geval de cliënt een rechtspersoon is]" (nieuw artikel 8, § 1, lid 2 Witwaswet).

25 %-drempel

Voor het geval de cliënt een rechtspersoon is (cf. tweede gedeelte van de definitie), voert de nieuwe wet een drempel in vanaf wanneer een persoon geacht wordt de controlebevoegdheid over een vennootschap uit te oefenen, en deze betrokken persoon bijgevolg als 'uiteindelijke begunstigde' moet worden geïdentificeerd. Deze drempel bedraagt 25 % van de aandelen of stemrechten van die vennootschap. Om evidente redenen voorziet de nieuwe wet hier uitdrukkelijk in een uitzondering ten aanzien van genoteerde vennootschappen. Aangezien deze vennootschappen reeds onderworpen zijn aan een eigen transparantiereglementering, moeten de aandeelhouders van zulke vennootschappen niet als 'uiteindelijke begunstigten' worden geïdentificeerd in het kader van de Witwaswet (nieuw artikel 8, § 1, lid 3, 1° Witwaswet).

Noteer dat de drempel van 25 % ook geldt voor andere rechtspersonen dan vennootschappen, zoals stichtingen, verenigingen zonder winstoogmerk of juridische constructies (zoals een trust of fiducie). Het is dan de natuurlijke persoon die begunstigde is van 25 % of meer van het vermogen van de rechtspersoon of juridische constructie, of die de controle heeft over 25 % of meer van het vermogen van de rechtspersoon of juridische constructie, die moet worden geïdentificeerd (nieuw artikel 8, § 1, lid 3, 2° Witwaswet).

Actualisering identificatiegegevens

Zoals gezegd is de identificatieverplichting een '*doorlopende*' verplichting. Dat geldt ook voor de identificatie van de uiteindelijke begunstigten. "Naargelang de risicogevoeligheid", moeten de meldingsplichtigen overgaan tot een actualisering van de identificatiegegevens van de uiteindelijke begunstigten van de cliënten met wie ze een zakelijke relatie hebben, "als blijkt dat de infor-

matie die zij over hen bezitten niet langer actueel is" (nieuw art. 8, § 2 Witwaswet).

Bij wijze van *overgangsmaatregel* moeten alle meldingsplichtigen "binnen een termijn van twee jaar" te rekenen vanaf de inwerkingtreding van de nieuwe wet "*en in functie van het risico*" zorgen voor een actualisering van de identificatiegegevens van de uiteindelijke begunstigden van de cliënten met wie ze op 5 februari 2010 reeds een zakelijke relatie hadden (nieuw artikel 44, lid 2 Witwaswet). De meldingsplichtigen hebben dus in principe tijd tot 5 februari 2012 voor een update van de informatie over de uiteindelijke begunstigden van hun cliënten. Met dien verstande dat ze toch eerder in actie zullen moeten treden, als de kans op het witwassen van geld groot is (vandaar de woorden 'in functie van het risico'). "Indien er dus een groot risico is op het witwassen van geld, kan men het zich eigenlijk niet permitteren om twee jaar te wachten", zo liet de vertegenwoordiger van de Staatssecretaris voor de bestrijding van de fiscale fraude in dit verband optekenen in de Senaatscommissie Financiën (zie Senaatsverslag, *Parl.St.* Senaat, 2009-2010, nr. 4-1412/4, 27).

Twee bijkomende maatregelen

Om de meldingsplichtigen in staat te stellen te voldoen aan hun verplichting tot identificatie van de 'uiteindelijke begunstigden' van hun cliënten (voor het geval deze cliënten vennootschappen zijn), voorziet de nieuwe wet in twee bijkomende maatregelen.

• Informatieverstrekking door cliënten-vennootschappen aan de meldingsplichtigen

Ten eerste worden de niet-genoteerde vennootschappen, rechtspersonen of juridische constructies die een zakelijke relatie willen aangaan met een meldingsplichtige of een occasionele verrichting (voor een bedrag van minstens 10.000 EUR) willen laten uitvoeren door een meldingsplichtige, met ingang van 5 februari 2010 verplicht om zelf de identiteit van hun 'uiteindelijke begunstigden' mee te delen aan de betrokken meldingsplichtige.

De meldingsplichtige zal dan de pertinentie en geloofwaardigheid van deze informatie moeten controleren, en naargelang van de risicogevoeligheid deze informatie ook moeten actualiseren (zie hoger). Op verzoek van de meldingsplichtige moet de cliënt-vennootschap (of rechtspersoon, enz.) hem een geactualiseerde versie bezorgen van de informatie over de 'uiteindelijke begunstigden' (nieuw artikel 8, § 3 Witwaswet).

• Kennisgevingsplicht voor houders van belangrijke deelnemingen

Ten tweede worden de aandeelhouders van niet-genoteerde NV's ertoe verplicht - in principe eveneens met ingang van 5 februari 2010 - om zich aan te melden bij

de betrokken vennootschap, wanneer ze 25 % of meer verwerven in deze vennootschap, en dus 'uiteindelijke begunstigde' worden van deze vennootschap (cf. nieuw artikel 515*bis* Wetboek van Vennootschappen, uitvoerig besproken in de bijdrage op pagina 1 van deze nieuwsbrief). Op die manier is de cirkel rond : om de cliënten-vennootschappen in staat te stellen hun informatieverplichting tegenover de meldingsplichtigen in verband met hun 'uiteindelijke begunstigden' te voldoen (cf. eerste bijkomende maatregel), worden laatstgenoemden verplicht om zich kenbaar te maken aan deze vennootschappen.

Uitbreiding verslagplicht

De verplichting om een schriftelijk verslag op te stellen naar aanleiding van het onderzoek van een verrichting of een feit dat verband kan houden met het witwassen van geld of de financiering van terrorisme blijft behouden, maar wordt uitgebreid tot de *niet-financiële* meldingsplichtigen, met name de notarissen, de gerechtsdeurwaarders, de bedrijfsrevisoren, de externe accountants, de externe belastingconsulenten, de erkende boekhouders(-fiscalisten) en de advocaten (nieuw artikel 14, § 2 Witwaswet).

Nieuw is dat deze schriftelijke verslagen - zoals trouwens alle door de Witwaswet geviseerde stukken - ook minstens vijf jaar na de uitvoering van de verrichting moeten worden bewaard (nieuw artikel 15 Witwaswet).

Passende organisatie en interne controle

Verder worden ook de bestaande regels inzake passende organisatie en interne controleprocedures uitgebreid tot de *niet-financiële* meldingsplichtigen (notarissen, bedrijfsrevisoren, enz.; nieuw artikel 16, § 1 Witwaswet).

Dit betekent dat ook zij voortaan passende en geëigende beleidslijnen en procedures moeten invoeren op het vlak van klantenonderzoek, melding van verdachte verrichtingen, bewaring van bewijsstukken, interne controle, risicobeoordeling en risico-beheer evenals controle op de naleving van de verplichtingen en de communicatie. De verplichting om een *compliance officer* aan te duiden (dit is een persoon die toezicht houdt op de naleving van deze procedures) geldt (nog) niet voor de niet-financiële beroepen (MvT, *l.c.*, 48).

Verkoop roerend goed

In het kader van de beperking van betalingen in contanten, wordt specifiek ten aanzien van lichamelijke roerende goederen een wijziging aangebracht. Wanneer een handelaar een materieel roerend goed (waaronder voertuigen, juwelen, meubelen, huishoudapparaten, enz.) verkoopt voor

Voor de cijferberoepers geldt voortaan ook een uitzondering op de meldingsplicht

een bedrag van 15.000 EUR of meer, mag hij geen cash aanvaarden. Deze regel bestaat al, maar om te voorkomen dat de beperking van betalingen in contanten zou worden omzeild, is er nu aan toegevoegd dat hij geldt "ongeacht of de verkoop plaatsvindt in één verrichting of via meerdere verrichtingen waartussen een verband lijkt te bestaan" (nieuw artikel 21 Witwaswet).

Meldingsplicht aan de CFI

Verder zijn er een reeks aanpassingen te noteren in het hoofdstuk over de informatieverstrekking aan de 'Cel voor Financiële Informatieverwerking', officieel afgekort als 'CFI', beter bekend als de 'Witwascel' (nieuwe artikelen 22 e.v. Witwaswet; zie ook *Balans* nr. 610, p. 5).

Ook elektronisch

Nieuw bijvoorbeeld is dat de meldingen aan de CFI voortaan "schriftelijk of elektronisch" mogen gebeuren (zie onder meer nieuw artikel 23, § 1 Witwaswet).

Informatieuitwisseling tussen derden

Het is de meldingsplichtige - zoals voorheen - nog steeds niet toegelaten om de betrokken *cliënt of derden* in kennis te stellen van het feit dat een melding aan de CFI werd verricht (nieuw artikel 30, § 1 Witwaswet).

Wel is het voortaan - bij wijze van uitzondering op voormeld verbod - in bepaalde omstandigheden toegelaten om aan sommige derden informatie vrij te geven. Zo bijvoorbeeld laat de wet voortaan informatieuitwisseling toe tussen advocaten, notarissen, accountants, belastingsconsulenten of bedrijfsrevisoren, wanneer de betrokken personen deel uitmaken van eenzelfde juridische entiteit of netwerk, of nog wanneer de tussen hen uitgewisselde informatie betrekking heeft op dezelfde cliënt en dezelfde verrichting (nieuw artikel 30, § 3 Witwaswet).

Uitzondering op meldingsplicht voor notarissen en cijferberoepers

Voorts wordt een nieuwe uitzondering ingevoerd op de meldingsplicht - naar analogie met die voor advocaten - ten aanzien van de notarissen en de beoefenaars van de cijferberoepen (zijnde de bedrijfsrevisoren, de externe accountants, de externe belastingsconsulenten, de erkende boekhouders en de erkende boekhouders-fiscalisten).

De voormelde beroepsbeoefenaars hoeven de feiten die ze bij de uitoefening van hun beroep vaststellen en waarvan ze weten of vermoeden dat ze verband houden met het witwassen van geld of de financiering van terrorisme niet langer te melden aan de CFI, "wanneer zij deze [informatie] binnen het kader van hun beroepsuitoefening, van één van hun cliënten ontvangen of over één

van hun cliënten verkrijgen *bij het bepalen van de rechtspositie van hun cliënt*, tenzij zij zelf deelnemen aan de witwasactiviteiten of de activiteiten voor financiering van terrorisme, zij juridisch advies voor witwasdoeleinden of voor financiering van terrorisme verstrekken of zij weten dat hun cliënt juridisch advies wenst voor deze doeleinden" (nieuw artikel 26, § 1, lid 2 Witwaswet).

Deze nieuwe uitzondering op de meldingsplicht werd tijdens de besprekingen in de bevoegde Kamercommissie zwaar bekritiseerd door de Orde van Vlaamse Balies en door een aantal parlementsleden, omdat het in feite een beroepsgeheim gelijkaardig aan dat van advocaten zou toekennen aan deze beroepen. De Orde van Vlaamse Balies beschouwde dit als een gelijkshakeling van deze beroepen met advocaten, wat in strijd zou zijn met de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof over het beroepsgeheim van de advocaten (Kamerverslag, *l.c.*, 13). Bijkomend werd het door sommige parlementsleden als een signaal gezien dat de bestrijding van witwaspraktijken in België niet *au sérieux* wordt genomen.

De uitzondering houdt in dat er geen meldingsplicht geldt, wanneer de voornoemde beroepsbeoefenaars juridisch advies verlenen in het kader van hun beroepsuitoefening (het feit dat het 'binnen het kader van hun beroepsuitoefening' moet gebeuren, werd nog toegevoegd tijdens de parlementaire besprekingen). Onder juridisch advies wordt in dit verband verstaan het "informereren van de cliënt over de staat van de wetgeving die van toepassing is op zijn persoonlijke situatie of op de verrichting die hij overweegt, of hem te adviseren over de wijze waarop die verrichting binnen het wettelijk kader kan worden uitgevoerd" (Senaatsverslag, *l.c.*, 20).

De uitzondering is conform de derde Witwasrichtlijn, die afwijkingen toelaat. Wel werd deze afwijking in de richtlijn ingeschreven voor landen, zoals Groot-Brittannië, waar bepaalde cijferberoepen hun cliënt ook 'in rechte' kunnen vertegenwoordigen of verdedigen of hun rechtspositie kunnen bepalen. Desalniettemin gelden in de ons omringende landen gelijkaardige uitzonderingen (voor een overzicht, zie de bijlage bij het Kamerverslag, *l.c.*, 43). Merk evenwel op dat in Duitsland niettemin toch een melding aan de beroepsorganisatie moet gebeuren en in Nederland aan een vertrouwenspersoon. De vertrouwenspersoon en beroepsorganisatie vormen een filter op het aantal meldingen en staan de beroepsbeoefenaars bij in de soms moeilijke afweging die ze moeten maken. Bij ons moeten de notarissen en cijferberoepers zelf uitmaken of ze al dan niet in aanmerking komen voor de uitzondering op de meldingsplicht.

Volgens Bernard Clerfayt, Staatssecretaris voor de bestrijding van de fiscale fraude, is de uitzondering op de meldingsplicht voor de cijferberoepen niet zo algemeen als voor advocaten. Om zijn stelling te onderbouwen gaf hij het volgende voorbeeld: "Als een cliënt vraagt aan een beoefenaar van een cijferberoep of hij een bepaalde boekhoudkundige inschrijving mag doen, moet die laatste de cliënt erop wijzen indien deze inschrijving illegaal is en de cliënt afraden dat te doen. In dat geval geldt de meldingsplicht niet. Als de cliënt de illegale daad toch stelt, geldt de meldingsplicht wel" (Tweede Kamerverslag, *Parl.St. Kamer*, 2009-2010, nr. 52K1988/009, 7). Bovendien werd geargumenteed dat het schrappen van deze uitzondering tot gevolg zou hebben dat cliënten zich naar cijferberoepsbeoefenaars in het buitenland zouden richten, die wel dergelijke uitzondering genieten.

Om de stemming van de nieuwe wet niet in het gedrang te brengen, stelde de Staatssecretaris uiteindelijk voor om de uitzondering te bespreken in de werkgroep 'fiscale fraude' en de wet desgevallend later te herzien (Tweede Kamerverslag, *l.c.*, 11).

Anonimiteit kennisgever

In de Senaat werd nog een amendement ingediend dat geleid heeft tot de invoering van een nieuw artikel 36 in de Witwaswet, een artikel dat de anonimiteit moet beschermen van de meldingsplichtigen. Deze bepaling houdt in dat wanneer de Cel voor Financiële Informatieverwerking bepaalde informatie doorspeelt aan het parket, de procureur des Konings of federale procureur, of aan derden in het algemeen, ze de identiteit van de kennisgever niet mee bekendmaakt. Het gaat eigenlijk om de wettelijke bevestiging van een praktijk die reeds bestond en werd uiteengezet in een informatienota van de CFI (Amendement nr. 9, *Parl.St. Senaat*, 2009-2010, nr. 4-1412/1, 6-7).

Inwerkingtreding

De nieuwe witwaswetgeving is op 5 februari 2010 in werking getreden (zijnde de tiende dag na publicatie van de nieuwe wet in het Belgisch Staatsblad). Voor sommige bepalingen (onder meer de actualisering van de identificatiegegevens van de uiteindelijke begunstigden) is in een overgangsregeling voorzien.

Elke Janssens

KORT

Starters-BVBA : wet nog niet in werking

In het *Belgisch Staatsblad* van 26 januari jongleden werd de wet van 12 januari 2010 gepubliceerd die een nieuwe vennootschapsvorm - de starters-BVBA - in het leven roept. Wanneer de eerste starters-BVBA's zullen kunnen worden opgericht, is nog onduidelijk. Het koninklijk besluit dat de datum van inwerkingtreding van de nieuwe wet moet vastleggen, is nog niet gepubliceerd. Voor een bespreking van de nieuwe wetgeving, zie reeds *Balans* nr. 617, p. 1.

Verlenging Belgacap : KB gepubliceerd

In de vorige editie meldden we dat de Ministerraad al op 17 december 2009 groen licht gaf om de aanvullende kredietverzekering 'Belgacap' te verlengen tot 31 december 2010. Het gaat om een bijkomende verzekering van overheidswege die leveranciers en dienstverrichters kunnen afsluiten tegen het risico dat ze onbetaald blijven, en voor zover ze daarvoor onvoldoende terecht kunnen bij hun eigen kredietverzekeraar (*Balans* nr. 622, p. 6).

Inmiddels is de verlenging officieel vastgelegd bij koninklijk besluit van 11 januari 2010 (*BS* 25 januari 2010, 2.922). Het nieuwe KB bevat ook de modaliteiten van het (verlengde) systeem (het KB van 2 juli 2009 dat voordien de modaliteiten regelde, werd opgeheven; over het oude KB, zie *Balans* nr. 613, p. 4).

Een verlenging van het systeem is door alle partijen positief onthaald, omdat het mee het economisch herstel helpt ondersteunen. De vorige maatregel werd in juli vorig jaar ingevoerd, aanvankelijk enkel voor klanten uit België. Vanaf 6 november 2009 kon de maatregel, na de goedkeuring van de Europese Commissie, uitgebreid worden tot de hele Europese Economische Ruimte. Heel wat aanvragen werden dan ook maar vanaf november vorig jaar ingediend.

Hoewel de structuur van het KB lichtelijk wijzigt, blijven de voorwaarden inhoudelijk dezelfde. Om in aanmerking te komen, moet de onderneming in België gevestigd zijn (registratie bij de Kruispuntbank van Ondernemingen), sinds 1 januari 2009 een verminderde kredietverzekering krijgen en moet de gevraagde kredietdekking betrekking hebben op één of meer klanten van de onderneming in de Europese Economische ruimte (artikel 2).

De verlengde regeling heeft uitwerking vanaf 9 januari 2010 tot en met 31 december 2010 (artikel 7). Alle praktische modaliteiten zijn ook terug te vinden op www.belgacap.be. (*Kurt Termote*)

Bijzondere bijdrage arbeidsongevallen

De programmawet van 23 december 2009 (*BS* 30 december 2009) heeft met ingang van 1 januari 2010 een bijzondere werkgeversbijdrage ingevoerd van 0,02 % op het brutoloon van de werknemers.